

af
Christian Wintber

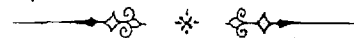
For en Syngestemme med Accompagnement af Pianoforte
 couponeret og

MARINEMALER ANTON MELBYE

med Høiaægtelse venskabeligst tilegnet

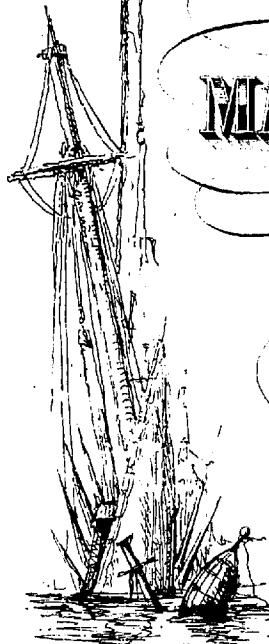
AF

OTTO T. A. DÜTSCH.

Kjöbenhavn

Hos E. C. Løse & Olsen.

21081

MATROSEN.

1.

Ved Toldboden steg en Matros i Land,
Hans Haar de vare saa hvide,
Han havde ei seet sin Fædrestrand
I mange Herrens Tide.

3.

Der stod han da med Haanden i Barm,
Og Øiet saa mørkt i Vrede,
Og stirrede med veemodig Harm
Paa den tomme Svanerede.

5.

„Hvor er I henne, store og smaa,
I Havets stærke Svaner?
Som smykkede her i Dammen laae
Med Dannebrog's røde Faner?

7.

Nei!— I har glemt den gamle Sang,
De danske jublende Toner,
Nu stemmer I op den Seiersklang,
Der tordner fra Brittens Kanoner.

9.

Naar snart, Kammerater! mit gamle Skrog
Jeg i sidste Havn skal fortøje,
I svøbe en Flig af Dannebrog
Omkring min snevre Køie.

11.

Og Chefen selv, kan I troe mig, Børn!
Mig beder frem for sig træde:
„Naa, er du der, din gamle Ørn!
„Gak ind til din Herres Glæde!“

2.

Han havde ei seet, at Byen faldt
For engelske Blus og Brande,
Ham Skjebnen havde fra Hjemmet kaldt
Langt bort til fremmede Lande.

4.

Da tørrer han sig om Skjæget brat
Mens Taaren paa Kinden brænder,
Han knuger den gamle begede Hat
Imellem de zittrende Hænder.

6.

Søger I end den gamle Færd
Paa fjerne, fiendtlige Kyster?
Viser I Fienden, hvor stolt I bær
De egeplankede Bryster?

8.

Vel har jeg tømt saa mangen Skaal,
Men ingen beesk, som den sidste,
Den var iskjenket til bredfuldt Maal,
Nu vil mit Hjerte briste!

10.

Naar da den store Baadsmat
Paa Dækket kalder de Døde,
Da skal jeg ogsaa være parat
Til Mønstring hisset at møde.

12.

Saa faaer jeg Lov at gaae agter ud,
Til Chefens Kahyt, den høie,
Der møder jeg Vessel, Juul og Rud,
Og Ham med det ene Øie. —“

13.

Saa talte han og lagde sig træt, —
De troede, han faldt i Tanker
Da var han død, — hans Død var let,
Hans Hoved laae paa et Anker.

MATROSEN.

O. J. A. Dütsch. Op. 4.

Allegro moderato.

SANG.

Ved Told-bo-den steg en Ma-tros i Land, hans

PIANOFORTE.

staccato.

p

Haar de va-re saa hvi-de, han hav-de ei seet sin Fæd-restrand i mange Herrens

cre - - scen - - do.

Ti - - de! Han hav-de ei seet, at By-en faldt for en-gelske Blus og Bran-de, ham

cre - - scen - - do.

Skjebnen hav-de fra Hjemmet kaldt langt bort til fremmede Lan - - de.

P

Der stod han da med Haanden i Barm, og Øiet saamærkt i Vrede, og stirrede med

pp

Un poco più lento.

veemodig Harm paa den tomme Sva ne - re - de. *P* Da tør - rer han sig om

sfz

P

piu stretto.

Skjæg get brat, mens Taa ren paa Kin - den bræn - der, han knu - ger den gam le

f

piu stretto.

ritard e diminuendo.

be - ge - de Hat i - mel - lem de zit - tren - de Hæn - der.

ritard e diminuendo.

Tempo I^o *f*

Hvor er I hen - - ne, sto - re og smaa, I Ha - vets stol - te

Tempo I^o *con forza.* *f*

Sva - ner, som smyk - ke - de her i Dam - men laae med Dan - ne - brogs rø - de

mf

Fa - ner? Sø - ger I end den gam - le Færd paa fjer - ne, fjendtli - ge

mf

Energico.

Ky - ster? Vi - ser I Ejenden, hvor stolt I bær de e - ge - plan - ke - de

f

Bry-ster? Nei! I har glemt den gam-le Sang, de dans-ke jub-len de To-ner, nu

poco ritard.
stemmer I op den Sei-ersklang, der tordner fra Brittens Ka - no-ner.

poco ritard.

Tempo Iº
p
Vel har jeg tømt saa man-gen Skaal, men in - gen beesk, som den sid - - ste,

p staccato.

cresc. - - - - - p
den var i-skjæn - ket til bredfuldt Maal, nu vil mit Hjer - te bri - ste. Naar

crescendo - - - - - p

snart, Kammera - ter! mit gam - le Skrog jeg i sid - ste Havn skal for - tæi - e, I

mf

svø - be en Flig af Dan - ne - brog om - kring min snev - re Køie.

p *poco a poco cresc.*

Naar da den sto - re Baadsmandsmat paa Dækket kal - der de Dø - de, da

f *ff*

Maestoso.

skal jeg ogsaa væ - re parat til Mønstring hisset at møde. Og Che - fen selv, kan I troemig Børn! mig

beder frem for sig træ-de: „Naa, er du der, din gam-le Ørn! gak ind til din Herres Glæde!“ Saa

faaer jeg Lov at gaae ag-ter ud, til Chefens Kahyt, den høi -e, der møder jeg Vessel, Juul og Rud, og

poco ritard: ma con anima. poco più lento e tranquillo.

Ham med det e -ne Øie! — Saa tal-te han, og lagde sig træt, — de troede han faldt i

poco ritard: ma con anima. p poco più lento e tranquillo. P

Tan-ker, da var han død, hans Død var let, hans Hoved laae paa et Anker.

sfz P legato.